

Hồi Thứ Hai Mười Bảy

NGUY CƠ TRÙNG TRÙNG

Công Dương Mậu bị lửa bao vây như vậy, kinh hãi vô cùng vội giở khinh công tuyệt thế ra, nhân lúc lửa chưa bốc tới gần, ông ta đã phi thân nhảy lên trên cao năm trượng.

Dù ông ta có phải ứng nhanh như thế nào, khinh công cao siêu đến đâu, cũng vẫn bị ngọn lửa xém phải, cháy mất một mảng áo rách.

Công Dương Mậu kinh hãi vô cùng, trong lòng biết rõ cái sân này của Cửu Uyên dựa theo âm dương biến hóa ngũ hành khắc, phía Đông thuộc Mộc, mai phục phi trâm bằng gỗ, phía Nam thuộc Hỏa phục lửa hồng, xem như vậy nếu chuyển sang hướng Tây thuộc Kim, thế nào cũng có phi trâm bằng đao tấn công, mà chuyển sang hướng Bắc thuộc Thủy, thế nào cũng có nước độc bắn ra chứ không sai.

Vì lần này tung mình nhảy lên tránh lửa và nhảy rất cao, ông ta đợi chờ thân hình tà tà rớt xuống, đang định dẫm vào sân đá vẫn tiếp tục chuyển động, thì hai chân đã xuống vị trí Tây phương thuộc Kim, ông ta liền nghĩ bụng:

– “Nếu ta cứ ở trên mặt đất màu tía để cho nó chuyển động như vậy, bất cứ quay tới phía nào cũng đều bị nguy hiểm hết, sao không nhân lúc này ta hạ chân xuống vòng thứ hai màu vàng xem có sự gì biến hóa không?”

Nghĩ như vậy, thấy hai chân sắp dẫm xuống mặt đất màu tía, ông ta bỗng lướt luôn về phía trước, vừa dẫm chân xuống mặt đá màu vàng.

Ý nghĩ ấy của ông ta rất thông minh, nhưng cũng rất lầm lỗi, thì ra Thất Diệu Toàn Cơ Bình của Cửu Uyên là phải theo thứ tự tiến thẳng vào, qua bảy cái vòng bảy thứ màu, phá hết các thứ mai phục khác nhau thì mới vào được nơi chính giữa, nếu ai nóng lòng vượt qua những vòng ngoài mà tiến thẳng vào bên trong sẽ va đụng phải những mai phục của ngũ hành nghịch vận âm dương phản thường, lại còn nguy hiểm thêm.

Nếu Công Dương Mậu đợi chờ qua nốt hai phía Tây và Bắc, tránh khỏi những mai phục của hai nơi đó, thì tất cả các mai phục khác sẽ tự động đình chỉ và có thể bình yên sang vòng thứ hai, nơi màu vàng.

Bây giờ ông ta lại bỏ hai phương hướng kia mà đi tắt như thế, thì vừa phạm đúng đại kỵ, không những khiến mai phục ở vòng đá màu vàng, cùng bộc phát một lúc, mà cả những mai phục ở vòng màu tía cũng nổi lên theo mà tấn công vào chỗ ông ta luôn.

Công Dương Mậu vừa hạ chân xuống chỗ mặt đá màu vàng, thì đã thấy bên

dưới mềm nhũn hình như dẫm phải cát hay sa lầy gì đó, người của ông ta bị lún xuống bên dưới ngay.

Nếu là người học võ tầm thường, thì thế nào cũng bị sa lầy, bị chôn sống ở nơi đó, bị những cát tẩm độc bao trùm hết, nhưng Công Dương Mậu là tôn sư của một môn phái Đông Nhạc chứ nào có phải là tay tầm thường đâu, thấy tình thế hơi khác lạ đã vận Hồn Nguyên Chân Khí lên dẫm chân một cái người đã nhảy lên trên cao bảy tám thước, nhờ vậy không bị sa lầy dưới cát độc ấy.

Thiên Trạch ngồi ở trên cao nhìn xuống, thấy thế cũng phải gật đầu khen ngợi và mặt lộ vẻ đắc trí.

Công Dương Mậu thấy mình đã thoát khỏi nơi nguy hiểm, vẻ mặt đã tươi cười, ngờ đâu chưa kịp cười thì mặt lại nhăn nhó ngay, vì ông ta lên tới trên cao mới hay bốn bên nguy cơ đã trùng trùng điệp điệp dồn tới.

Ở phía Đông thì vẫn có những kim gỗ màu xanh bắn tới, phía Nam thì lửa hồng, phía Tây và phía Bắc thì có những kim đao với nước độc màu đen. Tất cả những thứ mai phục đó đều nhằm người ông ta bắn tới, xem như vậy dù ông ta có bản lãnh thông thiên, cũng khó thoát được tai kiếp này.

Thực là thông quá hóa đại. Công Dương Mậu đang lúc thập phần nguy hiểm ấy lại nghĩ ra được một kế, chỗ đất màu vàng toàn là cát sa lầy không thể đứng được thì sao không hạ chân xuống chỗ màu sắc khác, nhưng ông ta lại sợ chỗ màu sắc khác cũng có mai phục như thế, chưa biết chừng còn khó đối phó hơn là khác, nên ông ta vận hết sức bình sinh tuyệt học ra, giơ tay áo rách phát mạnh mấy cái.

Công Dương Mậu một mặt giở Phong Lôi Thần Công cự với những mai phục ở bốn phía dồn tới, một mặt sử dụng thân pháp Thiên Cân Trụy để hạ chân xuống bên dưới.

Phong Lôi kinh lực của ông ta lợi hại thực, tất cả đao, kim, nước, lửa đều bị hất bắn ra ngoài. Nhưng lớp thứ nhất vừa bị hất đi, thì lớp thứ hai lại dồn tới, nếu ông ta không sử dụng ngay thân pháp Thiên Cân Trụy hạ mình xuống bên dưới, thì thế nào cũng bị lớp ám khí thứ hai đả thương chứ không sai.

May thay ông ta đã kịp thời hạ thân xuống bên dưới, những ám khí của đợt thứ hai đều bay qua đầu ông ta kêu vù vù. Lần này ông ta không tiến nữa mà lại rút lui, vì ông ta nhận thấy chỗ đất màu tím có mai phục lợi hại, nhưng những cái đó mình đã biết rồi, còn dễ trốn tránh và đối phó hơn.

Ông ta vừa hạ chân xuống tới mặt đất, thì sự biến hóa bỗng thay đổi hẳn, tất cả những mai phục như phi đao, phi trâm, dốc thủy và độc hỏa trau bỗng ngừng hết, chỉ thấy mặt đất từ Đông chuyển sang phía Bắc mà từ từ quay, trái ngược hẳn phương hướng vừa rồi từ Đông quay sang Nam.

Công Dương Mậu là người sành điệu, biết ngay đó là hiện tượng của ngũ hành nghinh vận âm đường phản tướng. Nói tóm lại tất cả mai phục ở trên Toàn Cơ

Bình này không phát động thì thôi, mà đã phát động ra thì sẽ lợi hại không thể tưởng tượng được, nếu mình đi trái ngược ngũ hành.

Ông ta đã biết lợi hại như thế, không dám đi bừa như trước nữa, nhưng lúc này mà ông ta rút lui thì cũng không cam tâm, vì rút lui như thế không khác gì là dâng niên biểu đầu hàng, tên tuổi nửa đời người sẽ bị tan rã hết.

Ông ta vừa suy nghĩ, thì mặt đá màu tía ở dưới chân đã vừa quay đúng một vòng, trong một vòng quay ấy không thấy có mai phục gì hết.

Bỗng khí phát tự đơn điền, Công Dương Mậu rú lên một tiếng thực dài, liền giở kinh công tuyệt đỉnh ra, ở trong đám sương mù nhảy chéo sang bên sáu bảy trượng, mà phi thẳng vào cái cột ở chỗ chính giữa.

Ông ta cũng biết liều như thế này thế nào cũng nguy hiểm, nhưng còn hơn là cứ ở trên sân đá bảy màu mà tránh né các môn ám khí hay cạm bẫy như vậy hoài, thà mạo hiểm nhảy thẳng vào nơi chính giữa ngay chỗ đích còn hơn.

Vì quyết tâm như thế, ông ta mới dám liều lĩnh mạo hiểm như vậy.

Có một điều rất lạ, ông ta bay qua một quãng dài sáu bảy trượng như thế mà không gặp phải nguy hiểm hay ám khí gì cả.

Cái cột cao bảy trượng đã hiện ra ở trước mặt rồi, Công Dương Mậu là người giàu kinh nghiệm, nên đoán chắc cái cột ấy thế nào cũng có bô chất độc rất lợi hại chứ không sai.

Nhưng ông ta cảnh giác như vậy hơi muộn một chút, vì lúc ấy không ôm vào cái cột thì không còn cách nào hơn thế nữa.

Tất nhiên người rất hồi hộp là Công Dương Mậu rồi, nhưng lại có người hồi hộp hơn nữa là Tiểu Hồng đang bị giam tại trong lồng sắt treo ở trên đỉnh cột.

Vì Công Dương Mậu chỉ căn cứ kinh nghiệm giang hồ mà đoán chắc thế nào cái cột cũng có bô chất độc rất lợi hại, nhưng Tiểu Hồng lại đích mắt trông thấy Thiên Trạch với Cửu Uyên xếp đặt độc kế, biết trên cột có bô chất độc rất là lợi hại thật.

Nàng trông thấy vị Phong Lôì Thần Khất đang tự đâm đầu vào cạm bẫy, tay ôm cột bô chất độc lợi hại, tất nhiên nàng không những rất hồi hộp mà còn lo âu hộ vị võ lâm tiền bối này nữa.

Công Dương Mậu trước khi chưa ôm cột thì đoán chắc trên cột có chất độc, trong lòng rất hồi hộp. Nhưng khi đã trót ôm rồi, thì ông ta lại không nghĩ gì đến họa phúc, mà cứ thế leo lên trên đỉnh cột.

Mới leo được mấy thước, hình như chân tay đã hơi cứng, tiếp theo đó thần trí mê man, mười ngón tay buông thõng, từ trên cao bốn trượng rớt bịch xuống bên dưới.

Chỗ cách mặt đất chừng sáu bảy thước bỗng có một cái lưới xuất hiện, vừa

đúng lúc đón Công Dương Mậu đã mê man bất tỉnh rớt xuống. Tiểu Hồng càng đau lòng thêm, chỉ còn biết nhỏ hai hàng nước mắt xuống như mưa thôi.

Ngài Thiên Trạch ở trên cái lầu nhỏ trông xuống rõ mồn một, thấy thế y rất khoái trá, cất tiếng cười như điên khùng.

Cười xong, y đặt ống kính phân quang xuống, uống một chén rượu ngon, lại bấm một cái chốt điều khiển, máy mọc tinh diệu ở trên Toàn Cơ Bình.

Mặt đá bầy màu đang quay tít bỗng ngừng quay, sương mù cũng tan hết. Công Dương Mậu nằm ở trong cái lưới đang từ từ bị lôi lên trên đỉnh cột.

Sương mù đã tiêu tan rồi, ngoài Toàn Cơ Bình bỗng thấy có hai người đang đứng. Một là chủ nhân của Bàn Long Giáp Long Cửu Uyên, còn một là Diệp Nguyên Đào, người mới vừa làm quen với Tiểu Hồng ở trong núi Chung Nam.

Thì ra từ khi Nguyên đào đuổi theo con Ô Phong Độc Trảo Nhân Hình Phi thì gặp chủ nhân của nó là một quái khách chuyên môn nuôi các thứ kỳ xà dị thú mà bị giam giữ ở trong Bách Thú Trận, tuy nhờ có tuyệt học cái thế, một hơi đã giết chết bảy con hung vật, may mắn xông ra khỏi được trận Bách Thú nhưng đã mệt vô cùng rồi. Y biết đi lâu như thế, người bạn mới Nghiêm Mộ Lăng thế nào cũng nóng lòng sốt ruột, nên y không quản ngại mệt nhọc, gượng đi tới chỗ gặp gỡ cũ.

Khi y tới nơi quả thật không thấy tung tích của Nghiêm Mộ Lăng đâu cả và lại thấy mệt vô cùng, liền nằm xuống đó mà nằm ngủ một giấc thật dài, vừa đúng một ngày một đêm mới thức tỉnh.

Vì biết Mộ Lăng đã đi núi Lục Bàn nên y vội đi theo ngay. Nhưng vì không thuộc đường lối, y tốn công hỏi thăm hoài, nên không những không đuổi kịp Tiểu Hồng thì chớ, mà còn tới sau cả Công Dương Mậu.

Mãi mãi mới tìm tới Bàn Long Giáp, y thấy giữa sơn cốc có tròng cái cột cao, trên có một cái lồng giam giữ một người và thấy lá phướn viết những chữ như vậy. Vì y không biết Tạ Tiểu Hồng tức là Nghiêm Mộ Lăng, cho nên trong lòng chỉ thấy hiếu kỳ thôi chứ không thấy lo âu.

Bọn canh gác Bàn Long Giáp khẫu, thấy có người tới tất nhiên chạy ra hỏi han ngay. Nguyên Đào không những học hỏi được hết võ công di học của Công Tôn Độc Ngã, mà vì ở trong núi Ai Lao lâu ngày nên cũng đã dưỡng thành một tính nết quái dị tương tự như Độc Ngã, lời ăn lẽ nói và cử chỉ lại còn ngông cuồng hơn Công Dương Mậu nhiều.

Thấy tên canh gác giáp khẫu dò hỏi như vậy, Nguyên Đào liền cười khẩy nói:

– Các người đừng có nói lời thôi nứa. Mau đi gọi Long Cửu Uyên ra đây gặp ta.

Bọn thủ hạ của Cửu Uyên đều là những kẻ hung thần ác sát, chúng thấy

Nguyên Đào tuổi còn trẻ mà lại có thái độ ngông cuồng như thế, tất nhiên không khi nào chúng lại khiêm tốn và có lễ độ như đối với Công Dụng Mậu. Vì vậy chúng cười khẩy nói:

– Ngài nên tự trọng một chút, nếu muện gặp giáp chủ thì phải báo tính danh và lai lịch trước, rồi anh em mõ sẽ vào thưa với giáp chủ xem có tiếp kiến hay không?

Nguyên Đào nghe nói cả giận, cười khẩy đáp.:

– Một Bàn Long Giáp nhỏ nhỏ như thế này, sao lại làm trò trống như thế? Ta họ Diệp, tên Nguyên Đào, mau gọi Long Cửu Uyên ra đây nghênh đón, bằng không ta sẽ phá tan sơn giáp này cho mà coi.

Bọn người canh gác giáp khẩu nghe thấy cái tên Diệp Nguyên Đào lại càng khinh thường thêm, vội nói:

– Có phải bạn hữu là người của phái cuồng nhân và có thần công ban ngày ban mặt nói mê đấy không? Nếu bạn bảo phá một hai tòa đỉnh lâu thì còn có người tin lời nói của bạn, nhưng còn bảo phá Bàn Long Giáp này thì bạn tự tin có thể phá nổi hay sao?

Nguyên Đào trợn ngược đôi lông mày kiếm lên nói:

– Bọn giặc cỏ này chỉ quen nơi ở dưới đáy giếng nhìn trời thôi, chứ các người có bao giờ thấy những anh hùng hào kiệt có tài ba thông thiên triệt địa. Bây giờ ta hãy phá nơi giáp khẩu này cho cái người được căng mắt ra trước.

Y vừa nói vừa đưa mắt nhìn chung quanh, thấy gần đó có một tảng đá lớn nặng chừng vạn cân, liền vận công vào bàn tay, giờ chưởng lên nhằm tảng đá đó tấn công luôn.

Một tiếng kêu như sấm sét nổi lên, tảng đá hàng vạn cân ấy đã bị luồng chưởng lực mạnh kỳ lạ của Nguyên Đào phá vỡ thành bốn năm mảnh, từ trên vách núi rớt xuống, suýt tí nữa thì bít chặt lối ra vào cửa giáp khẩu.

Bọn thủ hạ của Cửu Uyên thấy thần công của Nguyên Đào lợi hại như vậy, hoảng sợ đến đứng đờ người ra, rồi vội chạy vào báo tin cho Cửu Uyên hay.

Vừa hay tin ấy, Cửu Uyên vội từ biệt Công Dụng Mậu và chạy ngay ra ngoài giáp khẩu, vừa đi vừa suy nghĩ, không hiểu Diệp Nguyên Đào người có võ công lợi hại như thế, là người của môn phái nào.

Khi y ra tới giáp khẩu, trông thấy tảng đá nặng nghìn cân bị đánh rớt xuống cũng phải kinh ngạc thảm, nhưng y vẫn phải làm ra vẻ tươi cười chấp tay vái chào Nguyên Đào và hỏi:

– Diệp lão đệ giáng lâm Lục Bàn, Long mõ rất lấy làm hân hạnh xin mời lão đệ vào trong giáp xơi rượu, để Long mõ được tạ tội không kịp ra nghênh đón.

Tuy y nói rất khách sáo, nhưng Nguyên Đào vẫn không thay đổi thái độ, chỉ

xua tay hỏi:

– Long giáp chủ khỏi cần phải khoản đãi Diệp mỗ làm chi, trước hết Diệp mỗ phải hỏi thăm một câu này trước, rồi sẽ quyết định có nên vào trong giáp hay không?

Cử Uyên mỉm cười hỏi:

– Có phải lão đệ muốn hỏi thăm Tạ Tiểu Hồng bị giam giữ ở trên đỉnh cái cột phải không?

Nguyên Đào lạnh lùng lắc đầu đáp:

– Thầy trò Lệnh Hồ Sở Sở không liên can gì đến mỗ hết. Diệp Nguyên Đào này lý tới việc của người làm chi?

Cử Uyên nghe nói rất ngạc nhiên, cau mày lại hỏi tiếp:

– Diệp lão đệ không vì Tạ Tiểu Hồng mà tới đây, không hay lão đệ muốn hỏi gì thế?

Hai mắt sáng như điện, Nguyên Đào nhìn thẳng vào mặt Cử Uyên hỏi tiếp:

– Mỗ có một người bạn mới kết giao, y có việc muốn tới đây kiếm giáp chủ. Không hiểu y đã tới đây chưa?

Cử Uyên ngạc nhiên hỏi lại:

– Tên họ của người bạn của lão đệ là gì? Thuộc môn phái nào?

Nguyên Đào đáp:

– Đó là người bạn mới kết giao, chưa biết y thuộc môn phái nào chỉ biết y họ Nghiêm tên là Mộ Lăng thôi.

Cử Uyên vì lúc Tiểu Hồng mới gặp mình và cùng Thiên Trạch đi núi Ai Lao cũng đã dùng cái tên Nghiêm Mộ Lăng rồi nên y nghe thấy Nguyên Đào nói xong, liền cả cười.

Nguyên Đào là người có tuyệt học rất cao siêu không coi người giang hồ vào đâu hết, nên y cũng chẳng coi Long Cử Uyên, người của nhóm Thế Ngoại Bát Hung này vào đâu cả. Y liền trợn mắt lên, giận dữ hỏi:

– Sao Long giáp chủ không trả lời mỗ là Nghiêm Mộ Lăng đã tới chưa, lại cất tiếng cười như thế?

Cử Uyên đã nhận xét thấy Nguyên Đào có võ công rất cao, lai lịch rất quái di, nên y phải cố nén lửa giận xuống, cười ha hả đáp:

– Diệp lão đệ chớ nên tức giận như thế vội. Nghiêm Mộ Lăng người bạn mới kết giao của lão đệ, đang được Cử Long Uyên thành tâm khoản đãi, và đang làm thượng khách ở trong Bàn Long Giáp kia.

Nguyên Đào nghe nói Nghiêm Mộ Lăng ở trong Bàn Long giáp làm thượng

khách mới ngồi cơn giận liền, mỉm cười hỏi tiếp:

– Nếu vậy Nguyên Đào này cũng muốn vào trong giáp quấy nhiễu. Xin Long giáp chủ thứ lỗi tính mỡ lỗ măng đã làm hỏng mất cảnh vật ở nơi giáp khẩu nhé.

Cửu Uyên liền đưa Nguyên Đào vào trong Bàn Long Giáp, vừa đi vừa mỉm cười đáp:

– Diệp lão đệ không nên quan tâm đến vấn đề nhỏ nhọn ấy. Huống hồ nếu thủ hạ của Cửu Uyên không vô lễ thì có khi nào lại chọc tức lão đệ như vậy. Thần kỳ công lực mà lão đệ vừa biểu diễn quả thực hân hữu, nhưng không hiểu sư thừa là ai?

Nguyên Đào nhanh nhẩu đáp:

– Mỗ tuân lệnh của Gia sư phải khi nào đánh bại hết cả anh hùng có tên tuổi trên thế gian này trở thành võ lâm đệ nhất nhân đã, rồi mới tuyên bố sư thừa để làm rạng rỡ sư môn.

Cửu Uyên kêu ồ một tiếng, sức nghĩ ra một kế, chỉ vào thạch thất lớn ở phía bên trái mà nói với Nguyên Đào tiếp:

– Lão đệ có tráng khí hùng tâm, trở nên võ lâm đệ nhất nhân, thì trước khi đi gặp Nghiêm Mộ Lăng, hãy vào thử trong thạch thất này du ngoạn xem sao.

Nguyên Đào thắc mắc ngăn người ra hỏi:

– Thạch thất này có liên can gì với hùng tâm tráng khí định làm võ lâm đệ nhất nhân của mỗ đâu?

Cửu Uyên mỉm cười đáp:

– Cái thạch thất này tên là Tu Ni Động Thiên, trong đó có máy móc, có thể cho người ta thử thách nhuễn, ngạnh, khinh công và chân khí nội lực cao siêu tới mức nào? Căn cứ kỹ lục ở bên trong cũng đủ so sánh được với khá nhiều danh thủ đương thời.

Thấy đối phương nói như thế, Nguyên Đào rất hiếu kỳ gật đầu nói tiếp:

– Nơi đây quả có máy móc kỳ diệu như vậy, Nguyên Đào này cũng muốn thử thách một phen.

Cửu Uyên tủm tủm cười, dẫn Nguyên Đào vào trong Thạch thất ấy tức thì, cử chỉ này của y có hai dụng ý. Dụng ý thứ nhất muốn nhờ máy móc thử thách võ nghệ của Nguyên Đào để xem chàng là người của môn phái nào, sư thừa ra sao. Dụng ý thứ hai, căn cứ vào kỹ lục trong đó có thể biết được tài ba và công lực của chàng ta lợi hại tới mức độ nào. Hay là cần phải dùng tới thủ đoạn khác mới có thể tìm chế nổi? Nếu chàng ta quá lợi lại thì y sẽ xử dụng tới Thiên Long Vạn Kiếp Tiên ra đối phó ngay.

Đệ tử canh gác đó thấy Giáp chủ đưa khách tới, vội mở cửa đá thực lớn ra.

Vào tới trong thạch thất, Nguyên Đào chỉ thấy căn phòng lớn rộng bỏ trống, không bày biện một vật gì, chỉ hai bên vách có mở mấy cái hang động thực lớn thôi.

Đệ tử luân trực vội đem bàn ghế đá và còn dọn một mâm cơm một ấm rượu ngon vào nữa.

Cử Uyên mời Nguyên Đào ngồi, rót một chén rượu cho chàng và nói:

– Diệp lão đệ hãy uống vài chén rượu để trợ hứng trước, rồi sẽ lần lượt thử mấy môn máy móc lý thú của Long mỗ xem sao?

Mới uống cạn một chén rượu, Nguyên Đào đã thúc dục Cử Uyên mau đem máy móc ra cho mình thử ngay.

Cử Uyên mỉm cười bảo đệ tử đứng hầu cạnh đó rằng:

– Người bảo các người ở vách bên trái hãy thả Thần Lực Cự Bá ra trước.

Nguyên Đào nghe nói vội đưa mắt lên hang động ở vách bên trái xem là cái gì. Một lát sau, một người khổng lồ cao chín thước ở bên trong hang động ấy bước ra. Y mình trần, dùng cái da báo quấn ngang qua lưng để làm quần che hạ bộ thôi.

Người khổng lồ ấy chế tạo rất khéo léo, mới trông ai cũng tưởng là người thực, phải nhìn kỹ thấy đôi người của y lơ lơ và da dẻ không giống da người mới biết là người giả.

Người khổng lồ bằng máy ấy đi ra tới giữa phòng còn biết gạt đầu chào Cử Uyên với Nguyên Đào nữa.

Nguyên Đào thấy thế vỗ tay khen ngợi:

– Khéo thực, Thần lực Cự Bá này chế tạo khéo lắm.

Cử Uyên nhanh nhẩu nói:

– Tinh tế không khó lắm, chỉ khó chế tạo nhất là làm thế nào để cho nó có sức mạnh như thần thôi.

Nói tới đó y liền sai người đem cái ghế đá ra để chỗ góc tường. Người khổng lồ đã tự động quay người lại giơ chưởng đầy lông lá lên định đánh xuống.

Nguyên Đào thấy người khổng lồ đứng ở chỗ cách ghế đá hơn trượng, liền nghĩ bụng:

– “Nếu người máy này mà có thể dùng Phách Không chưởng đánh vỡ ghế đá kia mới thực là thiên cổ kỳ văn”.

Y vừa nghĩ tới đó, người khổng lồ đã giơ bàn tay to tướng ra nhắm cái ghế cách không đánh luôn mấy chưởng.

Thiên cổ kỳ văn xuất hiện thực, cái ghế đã bị Thần Lực Cự Bá đánh vỡ tan.

Cử Uyên rất đắc trí nhìn Nguyên Đào hỏi:

– Diệp lão đệ, chưởng lực của Thần Lực Cự Bá ra sao?

Nguyên Đào gật đầu, nhưng hỏi lại Cửu Uyên:

– Trên người của y có kỷ lục gì của võ lâm hào hùng để lại không?

Cửu Uyên vừa cười vừa đáp:

– Có ba vi cao thủ hạng nhất đã ghi lại kỷ lục.

Nguyên Đào nhìn người khổng lồ một cái rồi nói tiếp:

– Xin giáp chu cho biết kỷ lục ấy.

Cửu Uyên vừa cười vừa đáp:

– Ái Diêm La Yến Diễm, người trong Tây Nhạc Tam quái đã chống đỡ ba chưởng với Thần Lực Cự, tự biết địch không nổi. Đại tỷ kết minh của mỗ là Thiết Tâm Vương Mẫu Thượng Quan Phụng cũng đã đấu thử ba chưởng với y mà chỉ đánh y lui lại nửa bước thôi. Riêng có U Minh Quỷ Nữ Âm Tố Mai, bát muội của mỗ đã để lại một thần lực kinh người, chưởng thứ ba đã đánh cho Thần Lực Cự Bá ngã lăn ra đất.

Nguyên Đào kêu “Ồ” một tiếng và nói tiếp:

– Thế ra nhóm Thế Ngoại Bát Hung, người càng nhỏ võ công càng cao hay sao?

Cửu Uyên gật đầu:

– Diệp lão đệ nói rất đúng, Cửu Uyên mỗ quả thực già nua bất tài, nhưng Âm bát muội thì chưa hề gặp địch thủ nào.

Nghe tới đó, Nguyên Đào vội hỏi Cửu Uyên tiếp:

– Long giáp chủ, Nguyên Đào mỗ cũng muốn đấu thử mấy chưởng với Thần Lực Cự Bá.

Đưa Nguyên Đào vào trong thạch thất này là muốn thử thách công lực của chàng ra sao. Cửu Uyên nghe thấy y hỏi như thế tất nhiên là gật đầu đáp ngay:

– Trong Tu Ni Động Thiên này mà được Diệp lão đệ để lại một chút kỷ lục thì còn gì hân hạnh bằng. Lão đệ cứ việc ra đi, Thần Lực Cự Bá sẽ tự động đến tấn công lão đệ ngay.

Nguyên Đào nhanh nhẹn nhảy ra giữa phòng, cách người khổng lồ chừng hơn trượng, ngờ đâu hai chân mới vừa đụng mặt đất, thì người khổng lồ đã nhảy xổ lại cách không tấn công ngay một chưởng.

Vừa rồi y ra y tấn công ghe đá, là từ từ đánh xuống, còn lúc này động tác của y lại nhanh như điện chớp. Nguyên Đào không ngờ người khổng lồ có động tác nhanh như vậy, trong lúc chưa kịp đề phòng, Nguyên Đào đã vội giơ chưởng lên chống đỡ, vì vậy phải nhảy lui nửa bước.

Cửu Uyên khẽ cười lên một tiếng, Nguyên Đào then đến mặt đỏ bừng.

Người khổng lồ không biết kiêng nể gì hết, lại ra chưởng tấn công tiếp.

Lần này Nguyên Đào đã lấy tấn, và vận thần công lên, nên không bị người khổng lồ đẩy lui được một ly một tý nào, trái lại còn đẩy được người khổng lồ lui về phía sau một bước.

Nguyên Đào cười như điên như khùng mấy tiếng, vận mười hai thành công lực, giở thức Thôi Sơn tiền hải (cây núi lấp bể) mà tấn công tiếp.

Sau một tiếng kêu bùng, người khổng lồ đã bị công lực của Nguyên Đào đánh té ngã lăn ra đất và còn lăn ra ngoài xa mấy thước.

Cửu Uyên thấy thế hoảng sợ đến biến sắc mặt, liền bảo người khiêng Thần lực Cự Bá đi ngay.

Nguyên Đào từ từ quay trở lại hơn hờ hởi:

– Long giáp chủ, Nguyên Đào này ba chưởng đánh té người khổng lồ, kỷ lục tương đương với bát muội của giáp chủ, tiếc thay Nguyên Đào vô duyên không được thi thố tài ba với Âm cô nương. Bằng không, chắc giáp chủ không dám nói Âm cô nương không có địch thủ nữa?

Cửu Uyên biết Tố Mai chỉ miễn cưỡng đánh té được người khổng lồ thôi, chứ Nguyên Đào lại còn đánh cho người khổng lồ vừa té ngã vừa bắn ra ngoài xa mấy thước. Theo kỷ lục này, thì công lực của Nguyên Đào không những hơn cả Yến Diễm, Thượng Quan Phụng, mà cả Âm Tố Mai cũng chưa chắc đã địch nổi chàng.

Căn cứ vào điều đó, y nhận thấy mình đưa Nguyên Đào vào trong Tu Ni Động Thiên trước thực là thích đáng, nếu đưa ngay đi Thất Diệu Toàn Cơ Bình, thì máy móc ở nơi đó chưa chắc đã chế phục nổi chàng.

– Hiếm có thực! Hiếm có thực? Không ngờ công lực của lão đệ lại ngang tài với Âm bát muội, để Cửu Uyên mỗ kính lão đệ ba chén.

Y vừa nói vừa vừa cầm ấm lên rót luôn ba chén rượu cho Nguyên Đào.

Cửu Uyên đã sở trường chế tạo các máy móc, thì tất nhiên cái ấm rượu này cũng phải có máy móc rồi. Ấm rượu ấy của y bên trong có đựng hai thứ rượu có độc và không độc tùy theo ý muốn của người cầm ấm muốn rót thứ rượu nào ra cũng được.

Bây giờ y định ám hại Nguyên Đào, lại sợ Nguyên Đào biết rõ gian mưu, công lực của y địch không nổi thì không thể nào thoát chết được, cho nên y đã khôn ngoan, hai chén rượu đầu đều rót thứ rượu không độc, đến chén thứ ba mới rót rượu có độc cho Nguyên Đào.

Nguyên Đào không ngờ Cửu Uyên lại ác độc đến như thế, uống xong chén rượu độc, Nguyên Đào đặt chén xuống hỏi Cửu Uyên tiếp:

– Long giáp chủ có thể dàn xếp cho một cơ hội, để Nguyên Đào này được thử tài với Âm cô nương không.

Cửu Uyên gật đầu vừa cười vừa đáp:

– Lão đệ với Âm bát muội của mỗ là kỳ tài khoáng thế, cũng nên gặp gỡ với nhau một phen để xem ai hơn ai kém.

Y vừa nói vừa gọi thủ hạ đẩy một pho kim thần tượng đúc bằng đồng ra.

Thì ra Cửu Uyên chỉ sợ công lực Nguyên Đào quá cao siêu, nhất thời uống rượu độc vào không thể chết ngay, thể nào cũng thí mạng để trả thù, như vậy mình khó mà thoát chết được, cho nên rượu mà y cho Nguyên Đào uống là một thứ rượu có chất độc không sắc, không mùi vị, mà lại phát tác rất chậm, uống vào bụng rồi phải nửa tiếng đồng hồ sau mới bị nguy hiểm. Lúc ấy gan ruột của đối phương đã bị đứt, không còn cơ hội nào mà phản công lại được nữa.

Rượu độc đã có tác dụng như thế, nên y mới cho người đẩy kim cương thần tượng ra để cho Nguyên Đào tiêu hao công lực và bị chết chóng hơn một chút.

Nguyên Đào có biết đâu mình đã uống phải rượu độc, liền chỉ Kim cương thần tượng mà hỏi Cửu Uyên rằng:

– Long giáp chủ, tác dụng của pho Kim cương thần tượng này như thế nào, có phải nó cũng có thể đấu võ với người thực không?

Cửu Uyên mỉm cười đáp:

– Không, nó chỉ có thể thử sức với người thôi.

Nguyên Đào hỏi tiếp:

– Thử bằng cách nào?

Cửu Uyên mỉm cười đứng dậy dẫn Nguyên Đào đi tới trước thần tượng, chỉ cánh tay phải của thần tượng dang giơ cao và đáp:

– Cánh tay này có thể hoạt động, chỉ cần kẹp mạnh xuống là thử có được bao nhiêu sức lực liền.

Cửu Uyên một mặt giải thích, một mặt thử cho Nguyên Đào xem, y giơ tay lên kéo mạnh cánh tay của thần tượng xuống. Quả nhiên cánh tay của Kim cương bị Cửu Uyên lôi xuống tới tận bên dưới, thì trong bụng của Kim cương bỗng có hai tiếng chuông nổi lên.

Cửu Uyên buông tay ra, cánh tay của Kim cương lại bật lên như cũ.

Nguyên Đào thấy thế rất thích thú vội hỏi tiếp:

– Long giáp chủ, vừa rồi tiếng chuông kêu ở trong bụng của Kim cương có phải là để tỏ sức lực của người lôi kéo mạnh như thế nào phải không?

Cửu Uyên gật đầu đáp:

– Hễ có một hồi chuông kêu là tỏ ra người đó có năm trăm cân sức.

Nguyên Đào lại kêu “Ồ” một tiếng hỏi tiếp:

– Vừa rồi có hai hồi chuông kêu, đã tỏ ra giáp chủ có một nghìn cân thần lực phải không?

Cửu Uyên cau mày đáp:

– Con số nghìn cân ấy, tuy các võ lâm tục khách gọi là thần lực nhưng còn với những nhân vật cao minh như Diệp lão đệ thì không đáng một cái cười.

Nguyên Đào muốn thử thách, lại hỏi tiếp:

– Kỹ lực cao nhất là mấy tiếng chuông kêu tất cả?

Cửu Uyên đáp:

– Trong phái Tây Nhạc chúng tôi, chỉ có Mạnh Phi Hùng lão đệ đã làm cho người đồng này kêu ba hồi chuông, chỉ có y là người mạnh nhất.

Nguyên Đào bĩu môi hỏi tiếp:

– Thế còn Âm cô nương, bát muội kết minh của giáp chủ thì sao?

Cửu Uyên nghĩ bụng:

– “Thiếu niên này hiếu thắng thực”.

Nhưng y vẫn thản nhiên vừa cười vừa đáp.:

– Đàn bà bao giờ cũng yếu đuối hơn, cho nên Âm bát muội của mỡ không hề thử thách với pho Kim cương này.

Nguyên Đào không sao nhịn được nữa, vội nhanh nhẩu hỏi tiếp:

– Long giáp chủ, Nguyên Đào đối với Thí Lực Kim Cương này rất lấy làm hứng thú, không biết giáp chủ có bằng lòng cho mỡ thử kéo xem có thể nào làm cho pho tượng reo bốn lần chuông không?

Cửu Uyên nghĩ bụng:

– “Muốn kéo tới mức độ bốn lần chuông, thì phải tốn hai nghìn cân sức lực, vừa rồi y đã uống thuốc độc làm nguy chậm, lúc này đã tới lúc chất độc bộc phát”.

Y vừa nghĩ vừa mỉm cười đáp.:

– Quý hồ lão đệ có hứng thú, thì trong Tu Ni Động Thiên này có mười tám pho máy móc để thử tài tha hồ lão đệ muốn thử tài máy nào cũng được.

Nguyên Đào vừa nghe xong liền vận công lực vào đôi cánh tay phải, nắm lấy cánh tay của pho tượng Kim cương kéo mạnh xuống một cái.

Trước khi chưa thử sức lực, Nguyên Đào yên trí mình có thể lôi kéo được kêu bốn hồi chuông. Bằng không, thì cũng phải kêu ba hồi như Mạnh Phi Hùng.

Ngờ đâu kết quả y rất thất vọng, vì trong bụng Kim cương chỉ kêu có một hồi chuông thôi.

Nhưng tiếng chuông này lại khác hẳn tiếng chuông của Cửu Uyên vừa kéo, vì

tiếng chuông của Cửu Uyên vừa kéo chỉ hơi kêu một chút đã ngừng ngay, nhưng còn tiếng chuông của y lại kêu lên liên miên bất tuyệt.

Nguyên Đào rất thất vọng và có vẻ hổ thẹn, y vừa lỏng tay ra thì cánh tay của Kim cương vẫn chúc xuống hoài chứ không giơ lên như trước nữa.

Cửu Uyên đứng cạnh đó lẳng lặng không nói năng gì, không biết là mừng, là hận, là kinh ngạc, hay là hãi sợ, cứ trở mắt lên nhìn Nguyên Đào hoài.

Thì ra sức của Nguyên Đào quá mạnh đã làm cho máy móc ở trong Thi Lực Kim Cương của Cửu Uyên hỏng hết, tình hình ấy đủ tỏ ra là Nguyên Đào mạnh tới trên nghìn cân sức lực, mới có thể phá hủy được cả cái máy như thế.

Cái nhìn của Cửu Uyên một nửa là vì quá kinh ngạc mà nên, còn một nửa là nghĩ đến chất độc ở trong người của Nguyên Đào. Vì căn cứ thường thức mà ước đoán, khi dùng sức mạnh đối phó với một việc gì bên ngoài, nội tạng thế nào cũng hư nhược chất độc nằm ở trong người của Nguyên Đào thừa cơ làm nguy ngay.

Nhưng Nguyên Đào không có vẻ gì là ngộ độc cả, chỉ thấy y thở dài một tiếng, rầu rĩ lắc đầu gượng cười nói:

– Long giáp chủ, Nguyên Đào rất lấy làm hổ thẹn, chỉ lôi kéo kêu được có một hồi chuông...

Không chờ Nguyên Đào nói xong, Cửu Uyên đã sai người dẹp cái máy Thí Lực Kim Cương đi và rót thêm ba chén rượu độc nữa, vừa cười vừa nói tiếp:

– Diệp lão đệ không biết thực hay giả bộ mĩa mai Long Cửu Uyên mỗ như thế? Máy móc của Thí Lực Kim Cương đã bị lão đệ giựt hư hết, chứng minh lão đệ có sức mạnh trên dưới ba nghìn cân, dù Hạng Võ hay Nguyên Bá tái sinh cũng chỉ có thể mà thôi.

Nguyên Đào nghe nói hơn hở mừng rỡ, mặt lại tươi cười như trước ngay.

Cửu Uyên nâng chén rượu lên vừa cười vừa nói tiếp:

– Diệp lão đệ là một vị anh hùng cái thế, Cửu Uyên rất kính phục và xin mời lão đệ uống thêm ba chén rượu ngon.

Nguyên Đào cười ha hả, nâng chén lên uống cạn luôn, Cửu Uyên nghĩ bụng:

– “Sở dĩ chất độc chưa làm nguy có lẽ vì nội công của y mạnh hơn người, hay là vì quá ít. Bây giờ cho y uống thêm ba chén này để xem thử trong nửa giờ nữa có phản ứng gì không?”

Y vừa nói vừa đứng dậy đưa Nguyên Đào ra khỏi Tu Ni Động Thiên.

Nguyên Đào vừa đi vừa ngạc nhiên hỏi:

– Có phải Long giáp chủ bảo trong Tu Ni Động Thiên có tất cả mười tám thứ máy móc để thử tài ba và sức lực đấy không? Sao mỗ vừa kiến thức được có hai món mà đã phải rời khỏi thạch thất này rồi?

Cửu Uyên không tiện nói cho y biết là mình không nữ để cho y phá hết các máy móc mà mình đã tốn công bao nhiêu năm trời mới chế tạo thành, nên y chỉ cố ý tăng bốc vài câu nên mỉm cười đáp:

– Lão đệ là rồng thần trên trời, chỉ hơi lộ vuốt một cái cũng đủ làm cho thiên hạ kinh hoàng rồi. Chúng ta không nên ở trong Tu Ni Động Thiên nữa, nên ra Thất Diệu Toàn Cơ Bình để gặp người bạn Nghiêm Mộ Lăng của đệ ngay thì hơn.

Nguyên Đào nhanh nhẩu đáp:

– Thất Diệu Toàn Cơ Bình là nơi nào thế?

Cửu Uyên thốt ra tiếng cười như điên khùng một hồi rồi mới trả lời rằng:

– Trong Bàn Long giáp này, mỡ đã tốn công xây dựng hai nơi rất kỳ diệu là Tu Ni Động Thiên với Thất Diệu Toàn Cơ Bình mà bây giờ mỡ đưa lão đệ ra đó.

Nguyên Đào kêu ồ một tiếng hỏi tiếp:

– Trên Thất Diệu Toàn Cơ Bình cũng có những máy móc kỳ diệu hay sao?

Cửu Uyên nhanh nhẩu đáp:

– Hai nơi ấy tuy có máy móc tinh diệu, nhưng tác dụng hơi khác nhau, máy móc ở trong Tu Ni Động Thiên chỉ dùng để cho người ta thí nghiệm các thứ công lực thôi, còn ở Thất Diệu Toàn Cơ Bình thì máy móc bao hàm oai lực của Ngũ hành, sự âm dương biến hóa của nó có thể giết người được.

Tuy thiếu kinh nghiệm giang hồ nhưng Nguyên Đào là người rất thông minh, nghe thấy thế vỡ nhẽ ngay, liền biến sắc mặt và hỏi:

– Long giáp chủ, chả lẽ giáp chủ lại giam giữ bạn thân của mỡ là Nghiêm Mộ Lăng ở trong chỗ đầy những cơ quan máy móc và mai phục rất lợi hại hay sao?

Lúc này Cửu Uyên đã hơi hãi sợ thần lực của Nguyên Đào rồi, cho nên không dám nói rõ, chỉ trả lời một cách hàm hồ rằng:

– Tốt hơn hết Diệp lão đệ đừng có hỏi vội, chờ đi tới Toàn Cơ Bình thì sẽ biết rõ ngay, và nơi đó lý thú hơn Tu Ni Động Thiên nhiều.

Nguyên Đào thấy đối phương không chịu nói rõ nên không muốn gạn hỏi mà chỉ thắc mắc ở trong lòng, đi theo chủ nhân thủng thủng tiến lên thôi.

Cửu Uyên cố ý đi thật chậm, vừa đi vừa ngắm những phong cảnh ở đó. Sở dĩ y làm như thế là muốn đợi chờ chất độc ở trong người của Nguyên Đào làm nguy, sẽ chết thảm khốc ngay tại chỗ, như vậy y sẽ không phải tốn công gì nữa.

Nhưng Cửu Uyên có biết đâu Công Tôn Độc Ngã với Công Tôn Vi Ngã hai quái khách ấy, ngoài công lực đã luyện tới mức thượng thừa a, còn vì họ ở trong rừng núi lâu năm, chuyên môn ăn những cỏ độc, rắn rết, chim chóc độc và người quen chướng khí đi rồi nên đã biến thành một thể chất kỳ lạ, chất độc gì cũng không thể giết hại được hai người.

Khi Nguyên Đào được Công Tôn Độc Ngã nhận làm đồ đệ, Công Tôn Độc Ngã thấy mình đã tàn phế tuyệt vọng, và muốn khiến đồ đệ của mình trở nên vô lâm đệ nhất cao thủ, vô địch trong thiên hạ nên ngoài việc truyền lực cho Nguyên Đào ra hai thầy trò lại còn dồn máu sang cho nhau bốn mươi chín ngày, vì thế sau khi dồn hết máu sang rồi, Công Tôn Độc Ngã mới chết, và Nguyên Đào cũng đã hưởng thụ được bảy thành công lực của Công Tôn Độc Ngã, cũng như biến thành vạn độc bất xâm.

Cho nên đừng nói Cửu Uyên cho Nguyên Đào trước sau uống có bốn ly rượu độc, mà dù có cho y uống đến hai hũ rượu độc cũng chỉ có thể làm cho Nguyên Đào say sưa thôi, chứ không thể độc hại được y.

Cửu Uyên thấy sắp đi tới Toàn Cơ Bình rồi, mà Nguyên Đào vẫn hớn hờ tươi vui, không có vẻ gì là bị chất độc làm nguy cả thì thắc mắc vô cùng.

Cửu Uyên thấy thế rất kinh ngạc, sức nghĩ tới Tiểu Hồng đã đề nghị bôi chất độc lên cây cột bảy trượng, đồng thời y vỡ òa ngay. Tiểu Hồng thế nào cũng biết Nguyên Đào đến cứu và còn biết Nguyên Đào có thể chất đặc biệt mà không sợ chất độc gì.

Y nghĩ tới đó lại rất lo âu, chỉ sợ máy móc ở Toàn Cơ Bình bị thiếu niên có võ công rất quái dị và không sợ độc này có thể phá hủy cho tan nát.

Sắp đi tới Toàn Cơ Bình rồi. Lúc ấy sương mù vừa tan hết, tất nhiên hai người đã trông thấy Tiểu Hồng bị giam ở trong lồng sắt treo ở trên cái cột cao bảy trượng, với Công Dương Mậu bị cái lưới dây tơ treo lơ lửng ở chỗ chân cột.

Tiểu Hồng tuy bị giam giữ, nhưng vẫn mặc nam trang, nên Nguyên Đào vừa trông thấy nàng đã nhận ra ngay là người bạn thân Nghiêm Mộ Lăng mới kết giao.

Nếu là người khác, thế nào cũng rất kinh ngạc mà hỏi Cửu Uyên rằng tại sao lá phướn lại viết là Tạ Tiểu Hồng tính mạng bị treo ở dưới phướn mà trong lồng người bị giam là Nghiêm Mộ Lăng? Cửu Uyên với Nghiêm Mộ Lăng có thù hằn gì? Tại sao Cửu Uyên lại đối xử với nàng ta như thế?

Nhưng Nguyên Đào thì không cần biết những sự rắc rối của giang hồ, chỉ trông thấy bạn của mình bị giam giữ ở trên đó vẻ mặt tiều tụy trông rất tội nghiệp là đã nổi giận ngay, đưa tay trái dùng một ngón tay điểm ngay vào dưới hông của Cửu Uyên.

Cửu Uyên với Nguyên Đào đang đứng sát cạnh nhau, trong lòng đang tính toán xem dùng lời lẽ gì để Nguyên Đào hỏi tới mà biết trả lời và còn nói khích được chàng ta vào thử thách những máy móc kỳ lạ của mình. Nếu các máy móc ở trong Toàn Cơ Bình mà vẫn không tìm chế nổi Nguyên Đào, thì chỉ có một cách là không tiếc tay sử dụng Thiên Long Vạn Kiếp Tiên để diệt trừ thiếu niên có võ công quái dị này thôi.

Đang nghĩ cách thập toàn thập mỹ và rất chắc chắn, thì Cửu Uyên lại gặp

phải số xui, nên mới đụng chạm phải Nguyên Đào người không cần biết phép tắc gì của giang hồ võ lâm, mà chỉ tùy theo sự hỷ nộ ai lạc của mình hành sự thôi.

Y cũng không ngờ Nguyên Đào chuyện trò với mình vui vẻ như thế lại có thể giở mặt và hạ độc thủ ngay như thế được?

Sự thể lại xảy ra một cách rất đột ngột, thủ pháp điểm huyệt của đối phương lại rất nhanh chóng, hai người lại cách nhau rất gần, như vậy y tránh né sao nổi? Tất nhiên y chưa kịp kêu la đã bị Nguyên Đào điểm té ngã ngay.

Thiên Trạch ngồi ở trên cái lều nhỏ đang khoái trí cười ha hả, bỗng thấy Cửu Uyên bị điểm té ngã, hoảng sợ đến mất hết hồn vía luôn.

Vì hai chân đã bị phế, tất nhiên Thiên Trạch không thể nào chạy tới cứu viện được, chỉ vội vã bấm chuông báo động cho bộ hạ của Cửu Uyên hay thôi.

Nguyên Đào điểm huyệt Cửu Uyên xong, lại còn dùng tay nắm bóp chân tay và giải huyệt cho đối phương, rồi cười khẩy nói:

– Long Cửu Uyên, người đã bi ta sử dụng thủ pháp Túc Cốt Trừ Căn Triệt Mạch để kìm chế rồi, người phải ngoan ngoãn nghe lời ta. Bằng không người sẽ cảm thấy đau khổ hơn cả xuống dưới vạc dầu, lên núi đao nữa.

o O o